

Жељко Каран

ОПЕРА УЗ ТАЊИР
ПАСУЉА
(Џенериканци)

драмска игра са певањем

посвећена деци тек стасалој,
а прерано преминулој од болести новијега века,
опаке и страшне којој нема лека:
Александри, Марку, Александру – Вуји.

ЖЕЉКО КАРАН, рођен и живи у Костолцу, где је завршио основну и средњу електротехничку школу.

Чари позоришта открио као основац, од када, у аматерским позориштима, ниже награде за глумачка остварења а касније и за позоришну режију. Анимирао омладину у Костолцу и са успехом водио “Микро театар” при КУД-у “Костолац” (1979-1982).

Значајнија редитељска остварења:

Ојера за три гроша, Бертолд Брехт (У селекцији за “БРАМС” – 1980), *Два јелена*, Слободан Стојановић, Миливоје Илић (У селекцији за “БРАМС” – 1981).

Основао Удружење грађана “Позориште Castellum” (2001), један је од оснивача Удружења грађана “Клуб љубитеља књиге – Мајдан” у Костолцу (2002). Драматизовао приповетку *Живојинска фарма* Џорџа Орвела (2003 – објављена у првом броју “Мајдан”-а).

Добитник је награде “Бранислав Нушић” и плакете “Бен Акиба”, за најбољи савремени драмски текст у 2009. години.

Пише драме и драматизује приче и романе.

Жељко КАРАН

ОПЕРА УЗ ТАЊИР ПАСУЉА
(Џенериканци)

драмска игра са певањем

ЛИЦА

СТЕФАН ЂОРЂЕВИЋ – БОЛЕ „Стефагора“ (39)

АНИЦА – Болетова мајка (72)

МИРКО – МИМИ (30)

БОЈАНА, БО – Миркова девојка (29)

МАРИЈА – МАЈА, ученица (16)

БОЈАН – БОЛЕ, ученик (18)

Догађа се у задњој рупи на крају ничега,
недавно и сада

 ПРВА СЛИКА

Симулирана сцена

Просијор 1 – сѝан на сѝрајѝу лево.

Просијор 2 – сѝан на сѝрајѝу десно.

Просијор 3 – најред ѝројѝоар, дубље ѝлочник, у ѝозадѝни исѝод сѝанова, двоја ѝаражних врајѝа. На левим врајѝима ѝрафѝијѝ: „Ко-реја”.

Сасвим лево су сѝејѝенице које воде ка ѝредсобљу ѝросѝѝора 1.

Сасвим десно су сѝејѝенице које воде ка ѝредсобљу ѝросѝѝора 2.

Боле у ѝросѝѝору 1. с ѝѝѝаром свѝра и ѝева.

ОД СВЕГА ДО НИЧЕГА

Све смо били ми
 Рударѝ, лекари, добри сѝѝуденѝѝи
 Све смо моћли ми
 Сањаѝѝи, ѝрадиѝѝи и све волеѝѝи
 Све смо учили
 Учили о свему и о свачему
 И све смо – све смо волели.

Бљескови, олује, анђели милосни
 Временом бесним избрисаше сан –
 Који сневасмо.

Дуѝо, дуѝо већ
 Тмурна слујѝѝња исѝуњава дух
 Као да смо сад
 Обѝични ѝрафѝовѝи, у оѝѝѝад бачени
 Дуѝо ѝрају већ
 Бриѝе, сѝѝрејѝѝа, сѝѝѝни сѝѝраховѝи
 – Где је ѝубав? – Где је несѝѝала?
 Где је ѝубав? – Где је несѝѝала?

Боле осѝѝавља ѝѝѝѝару, узѝма флашу са ракијом, ѝѝражи чашицу,
 налази је и ѝолако налива. Осѝѝавља флашу на сѝѝо.

Чује се зујање мува.

Маја и Боле ѝролазе ѝросѝѝором 3. – ѝројѝоаром.

МАЈА: Уу, јебо те, па, зар на сред тротоара!?
 (Зайѝвара нос шаком, окреће ѝлаву)

БОЛЕ: Не могу да верујем!? – Који крембил!?

МАЈА: 'Ајде Боле, шта си зинуо? – Говно к'о говно.

БОЛЕ: Па, бре, не могу да верујем својим очима!

МАЈА: Да нећеш да пипнеш, да се увериш? – 'Ајде, идемо где смо пошли.

Маја и Боле иду сѝејеницама ка Просѝору 1.

БОЛЕ: Па, бре, мислим, где ми живимо? У родовској заједници? 'Ајде да је псеће, па у реду...

МАЈА: Добро, тихо сад.

Звук класичног кућног звонца – „дрииннѝ“!

Просѝор 1, је соба са мало намешѝаја из друже ѝоловине седамдесѝих: Један сѝо, ѝри сѝолице, у ѝозадни кауч, иза кауча ѝросѝор до задњеѝ зида облејљеног мношѝвом цедуља и ѝлакаѝића. Уз зид, уска висока ѝолица, на којој има нешѝо књига, ѝаѝира, један мањи радио-аѝарайѝ, сѝиони часовник, флаша са ракијом и нешѝо чаша и чашица... На ѝом зиду, сасвим лево су враѝа друже ѝросѝорије. Десни „зид“, иза коѝа је суседни сѝан (Просѝор 2) је ѝакође облејљен сличним садржајем. На левом зиду су враѝа која воде у ѝредсобље.

Боле је ѝринео чашицу ракије уснама, звоно ѝа ѝрѝне. Иѝак сркне мало.

БОЛЕ: Ссс... Слободно!
(Одлаже чашицу на сѝо)

Боле слободнији а Маја са мало ѝвреме – улазе из ѝредсобља.

БОЛЕ: Добар дан.

МАЈА: Добар дан.

БОЛЕ: (Теаѝрално)

Добар вам дан. Никад бољи дан за вас. Дошли сте на право место – и у тачно договорено време, морам признати.

(Болеѝу)

Тачан си, нема шта. Изволите, сместите се ту за сто.

МАЈА: Што је овде соол.

(Загљеда еѝѝеријер, зидове...)

БОЛЕ: А, то су све успомене од мојих ученика. Стотине их је прошло кроз ову собу.

(Болеѝу)

Бојан, беше?

БОЛЕ: Да, Бојан...

- БОЛЕ: Ниси ми рекао телефоном да ћеш повести и друштво. –
- БОЛЕ: А, па и њој требају часови...
- БОЛЕ: *(Маји ѿеаѿрално)*
Ко је млада дама?
- МАЈА: Марија.
- БОЛЕ: *(Још ѿеаѿралније)*
Марија whoo?
- МАЈА: Марија Гискић – Што?
- БОЛЕ: Зато што си личност и треба да се представљаш пуним именом и презименом. – То и за тебе важи, Бојане.
- БОЛЕ: Мене сви знају као Болета.
- МАЈА: А мене као Мају.
- БОЛЕ: Отићи ћете на студије, у велики град, у свет, где вас нико не зна, где има милион Болета и Маја... И мене знају на далеко као Болета или Стефагору, али имам своје име и презиме које свакако знате.
- МАЈА: Знамо.
- БОЛЕ: Знамо, рекли су нам.
- МАЈА: Ви сте Стефан...
- БОЛЕ: Ти си. – Овде смо сви на ти, тако лакше радимо, опуштенији смо. И шта су вам још рекли о мени?
- МАЈА: Па, да сте, да си... овај...
(Гледа у Болетиа)
- БОЛЕ: ... Да си опичен, јеби га...
- БОЛЕ: Добро су вам рекли – јеби га... Имам и „шифру“ – И ви бисте били опичени да вам одједном прекину животни сан; оно, живиш га, напредујеш, цео свет је твој и одједном – пуф! – И шта су вам још рекли?
- БОЛЕ: Да је код тебе увек cool, опуштенија, оно... И да сви твоји ученици пролазе на испитима, мислим оно, знање до јаја... Да ти је час јефтин, оно, три евра, стварно...
- БОЛЕ: Био је и две марке и мање, у кризним временима.
- МАЈА: Кад је то било горе него сад?
- БОЛЕ: Деведесет треће, али нећемо сад о томе, извадите пипире, свеске, шта сте већ понели, ако нисте, имам ја овде, узмите. Идем на тренутак нешто да обавим, ви се опустите, одмах се враћам.
(Оде у другу ѿросѿорију у дубини)

Боле и Маја ваде из својих ранаца ѿо свеску. Гледају ѿо зидовима бројне исписане цедуље, мањеџ и већеџ форматиа, усѿијају, ѿрилазе ближе, чѿиѿијају садржаје.

Просѿиор 3. – симулијано

Тројѿоаром ѿролазе, журе Мирко и Бојана, засѿијану.

МИРКО: Е, јеби га, пре неки дан био запишан тротоар, а сад ово!?

БОЈАНА: У, бре, што смрди!

МИРКО: Замало да угазим. Већ се скорело, да ли неко мисли да почисти ово?

БОЈАНА: Да не би ти? Нека чисти ко се посрао. – 'Ајдемо.
(Повуче Мирка)

Бојана и Мирко насѿијаве журећи, оду уз сѿејенице у ѿросѿиор 2.

Просѿиор 1.

МАЈА: (Чѿиѿија)

„И данас имаш задатак да се насмејеш, да они који те воле буду срећни што те познају“. – Лепо...

БОЛЕ: (Чѿиѿија)

„Скота треба убити“ – Лудило, јебо те!?

МАЈА: (Чѿиѿија) За „не могу“ – код лекара. За „нећу“ – у затвор.
За „не знам“ – код Стефагоре.
(Одушевљено)

Е, овај је стварно опичен.

Долази Боле, „Сѿефаѿора“, доноси сок у ѿеѿирабрику.

БОЛЕ: Молим, неко ме помиње?

Маја ѿоказује на зиду ѿајир А-4 форматиа и седа за сѿио.

МАЈА: Ето, ја не знам и дошла сам код Стефагоре.

Просѿиор 2, – симулијано

У ѿросѿиору 2, Бојана и Мирко ужурбано, најлањено свлаче одећу са себе и бацају се на лежај, ѿод ѿокривач.

Просѿиор 2. је „слика у оѿгледалу“ Просѿиора 1. друѿачије расѿоређеноџ намеѿиѿијаја дизајна с краја осамдесетѿих: Низак лежај у уѿлу дуж левоџ „зида“ који дели ѿросѿиор од ѿросѿиора 1, уз задњи зид комода, на средини низак сѿиочѿић и ѿшабуре. Уз десни зид ѿѿијафелај и ѿкриња.

БОЛЕ: Добро, да видимо најпре колико не знате, да би смо знали одакле да почнемо.

(Маји)

Ти си, који разред?

МАЈА: Други.

БОЛЕ: (Болејџу)

А, ти си четврти.

Улази полако Аница.

Аница је благо погрбљена, опуштених рамена, краће седе косе, наглашено ујалих очију које увек зледају „у јразно“, мало општењеноз слуха. Лева сирана лица јој је мање покрећљива од десне, Лева рука и нога су јој благо укочене али ипак их усјешно користити. Мојторне функције су јој мало усјорене. Бела изношена мушка појкошуља заврнутих рукава, изношен, избледео доњи део шре-нерке који је некада давно био полав.

БОЛЕ: Јессс.

(Седа за сјо)

БОЛЕ: Сипајте слободно, ево вам чаше. Или је неко можда за ракијицу?

БОЛЕ: Не, хвала.

МАЈА: Ја бих ипак, радије сок.

БОЛЕ: (Маји)

Дај ми, молим те, ту флајку.

Маја додаје Болејџу флашу са ракијом.

Боле сипа сок, јрво Маји, по себи.

АНИЦА: Стефане, је л' дошао Алојз из "Ремизе"?

БОЛЕ: Кево, Алојз више нити одлази у Ремизу, нити долази, то смо већ одавно расправили.

АНИЦА: Значи нема више Алојза...

БОЛЕ: Нема га, већ одавно а овде је у току час математике. А сад...

АНИЦА: А, деца уче; лепо, лепо, само нека уче.

(Крене, сјане, окрене се)

Ако вам треба нешто, децо...

БОЛЕ: За сада нам ништа не треба, а сад иди у кухињу и остави нас да радимо.

Боле испраити Аницу. Зайим налива себи ракију у чашицу.

- МАЈА: Боле, јел њој добро?
- БОЛЕ: Добро је, само је мало дементна, а с обзиром на шлог који је претрпела, супер јој је.
- БОЛЕ: А, шта је то Ремиза?
- БОЛЕ: *(Професорски њеајирално)*
Један стари део фабрике, који више не постоји, то су Немци изградили, за време Другог светског рата, као и стару фабрику. Овај Мајдан је тада био такозвани *шлаф-лаџер*, а после...
- БОЛЕ: Шлаф-лагер?
- БОЛЕ: *(Збрза)*
То су ти бараке за смештај заробљеника на принудном раду.
- МАЈА: Нисам знала.
Кад ѓод њајироб њајирала Боле њо ради професорски њеајирално.
- БОЛЕ: А после Немаца, наши су га само преиначили у неку врсту слободнијег гулага. Овде су по партијској казни упућивани инжењери, лекари, професори... Са развојем рудника и фабрике ваши дедови су дошли као радна снага... Тако је ницало ово насеље, амбуланта, школа, па онда и дом културе; – и ви ту сада живите.
(Искајир чашицу)
- БОЛЕ: Па ни сад није много боље, као да смо у гету, одсечени од света. Да те страх да кренеш аутом до града по овим рупчагама.
- МАЈА: И ко да нам дође преко тих рупчага? Мој бивши дечко из града је баш зато бивши. Два пута је само дошао по мене мотором и оно, други пут, кад се ноћу враћао сломио предњи точак и виљушку, добро је остао читав.
- БОЛЕ: Ја не возим, немам ту секирацију, платим лепо такси...
- МАЈА: Е јесте, мој ђале ми радије даје паре за такси, него да пали ауто, да ме вози.
- БОЛЕ: Ма, да брате.
- МАЈА: Боле, а ко је – или ко је био Алојз?
- БОЛЕ: Алојз?... Алојз је мој покојни отац, један од стотина градитеља овог гулага. Није дочекао да заради канцер.
(Замисли се)

МАЈА: Страдао?... Кад?

Боле налива ракију у чашицу.

БОЛЕ: Те јебене деведесет треће. Отишао на посао и није се вратио, само су нам јавили из болнице, из града.

У просјору 2, Бојана цикне у орџазму, а Мирко хукне. Умире се. Након крајког мировања Бојана, пошћуно нага, усћане и у њар корака узме њакло "Лакија" и уљаљач из своје јакне на поду и њељьару са комодe и враћи се на лежај, њод њокривач.

БОЛЕ: *(Подигне чашицу)*
За покој душе, Сандри. – Познавали сте је?
(Ошћије)

БОЛЕ: Како не, јебо те, па заједно смо били у драмској.

МАЈА: Јуче смо били на сахрани, сви, цела школа. Шта је народа било...

БОЛЕ: И ја сам; долазила је код мене на часове.

БОЛЕ: Јебо те, већ трећи пут се цела школа окупља на гробљу. Прво Вуја, па Цвеле, па сад Сандра.

БОЛЕ: Нема правила, децо...

МАЈА: Нема правила...
(Прасне)
Нема више никаквог јебеног правила!

Маја бризне у њлач, брзо вади из ранца марамицу, брише сузе, нос.

БОЛЕ: О-кеј, Мајо, дај смири се, искулирај.

БОЛЕ: Нека, пусти је нека се исплаче.

МАЈА: *(Смирује се)*
Извините, омакло ми се.

БОЛЕ: Ништа, све је у реду... Хајдемо на посао, бар математика има егзактна, непроменљива правила...

Заћамњење у просјору 1.

Одћамњење у просјору 2.

У просјору 1, Боле и Маја узимају оловке, Боле узима свеску, листиа, сћавља је њред Мају, ова њрећисује, заћим дружу свеску њред Болећа, овај њакође њрећисује.

У просјору 2, Мирко и Бојана су заћалили њо цићарейу и њовукли њо њар димова.

БОЈАНА: Еј...

Мирко заммишљен, не одговара, Бојана ѓа муне, ђродрма, Мирко је ђољледа ђолуђрисуђно.

БОЈАНА: 'Еј, Мими! – Ниси ми никад рекао, шта те је довукло у ову задњу рупу на крају ничега.

МИРКО: Свиђа ми се овде.

БОЈАНА: Овде? Ма, дај, озбиљно те питам.

МИРКО: Овде имам некакав мир, оазу мира и тишине...

Сђоља се ђихо зачује ђођмула ђуђњава ђешко најђоваренођ елек-ђричнођ вола.

Туђњава је ђолико ниских фреквенција да се скоро и не чује. На комоди зазвецкају чаше уз боцу “Ждрейчеве крви”.

МИРКО: ... Имам тебе...Поред тебе Дунав...

БОЈАНА: О чему ти причаш? Теби је ова пруга између блокова зграда „оаза мира и тишине“?

МИРКО: Свеједно, јутром се будим смирен; – колико-толико.

БОЈАНА: Како можеш? Ја, за петнаест година, колико сам овде, не могу да се навикнем на ову тутњаву, а ти тек чет'ри-пет, па смирен – Хма! Оаза?! ... Свако иоле паметан би да побегне одавде што даље, а ти: „Оаза мира и тишине“... Ти то мене зезаш је ли?

Мирко се шерейски насмеје.

БОЈАНА: Ма, ти, спадало једно!

Бојана ѓа жусђиро ѓолица ђо ребрима, једном руком, исђод ђо-кривача.

МИРКО: Хе-хе-хе. – Добро, добро, де.

Убрзо се смире, ђовуку ђо дим.

МИРКО: Ти си практично одрасла овде?

БОЈАНА: Скоро да је тако.

МИРКО: Мој отац је имао неке пријатеље овде. Они су много раније дошли са Косова. Рекли су му да су овде станови јевтини, а индустрија јака, има посла...

БОЈАНА: Било некад... Када ћеш коначно да се сместиш овде?

МИРКО: Неђу док се на Косову не рашчисти ситуација, док не знамо на чему смо. Или ће некако да се настави живот тамо или ћемо сви овамо.

БОЈАНА: Моја нана је остала у Сарајеву; – требало би да је обиђем, док је још жива... И како је сад тамо?

МИРКО: Тамо? Идем прекосутра тамо, да видим како је.

БОЈАНА: Што да идеш да би сазнао? Ваљда можеш телефоном?

МИРКО: Од јутрос, не могу. Срушили су нам тамо репетиторе за мобилну телефонију

БОЈАНА: Ау, јебо те!?

Тајац.

МИРКО: Знаш ко је био први непријатељ човечанства?

БОЈАНА: Од куд ти сад то? – Не знам.

МИРКО: Онај ко је први забо колац у земљу и рекао „Ово је мој комад земље“.

БОЈАНА: *(Помало нервозно)*
Добро – и?

МИРКО: И онда други, који пусти своје овце на ливаду и каже „Чије су овце, онога је и ливада“...

БОЈАНА: Не волим кад си такав мрак!

Бојана одлучно гаси цигаретиу, проналази доњи веш испод покривача, облачи га и у ирениуику силаска са лежаја почне да усјорава своје покреће, да их мери. Полако усјаје подиже мајицу с пода.

МИРКО: Питала си ме како је тамо.
(Мирко пребирајући њејео по њејељари гаси цигаретиу)

БОЈАНА: *(Покајнички)*
Да, питала сам те.
(Као да иражи дојушијење)
Идем да се иштуширам.

Бојана полако одлази у друзу просјорију.

Звук шуша у кабинџ.

Благо зашамњење у просјору 2.

Одшамњење у просјору 1.

У просјору 1, Боле и Маја се пакују).

Просјор 2, – симулијано

У просјору 2, Мирко полако силази с креветџа, ухваи се за сјомак, болно зрчи лице, одахне и ојуси се, из џеја јакне са пода вади таблети, узима једну и поије је с водом из њеи флашице. Зашим изађе на терасу и седне на под, размисља.

БОЛЕ: Е, тако, сад знамо шта не знамо и на следећем часу почињемо озбиљно.

- БОЛЕ: Мајо, чуо сам, ти добро певаш...
- МАЈА: Па, певам... – Што?
- БОЛЕ: Оснивамо бенд Срећко и ја, 'оћеш са нама, ја пишем текстове.
- МАЈА: Па, не знам, да препакујем обавезе... Кад су пробе? А, шта у ствари свирате?
- БОЛЕ: Ооо, почело мување.
- БОЛЕ: Ма, дај Боле...
- БОЛЕ: Што? Баш бисте били пар, оно...
- МАЈА: Еј, журим, ћао.
(Посийиди се ѿред Болейом, оде из собе у „ѿредсобље“, ѿа низ сѿейенице)
- БОЛЕ: (Болейу)
Е, стварно није фер, знаш.
- БОЛЕ: Баш симпа мување, свака част. Само напред, кад ћеш ако нећеш сад, кад можеш муву у лету.
- БОЛЕ: (На вратѿима)
Ма, зајеби.
(Одјури)
- Заѿамњење уѿросѿору 1.
Одѿамњење у ѿросѿору 3.
- БОЛЕ: (Из ѿредсобља)
Чекај, Мајоо!
(Трчи за Мајом низ сѿейенице)
Чекај мало да те мувам. – Свирамо реп, имамо до јаја текстове, ево сад ми дошла инспирација...
- Маја и Боле су сада у ѿросѿору 3. – Мирко их ѿосмайра са ѿерасе)
- МАЈА: Морам да пожурим кући, па на драмску.
Маја заобилази измеј на ѿроѿоару.
Боле рејује, хода у рѿѿму.
- БОЛЕ: Сад, у младости у цвету,
Кад муву бих у лету,
Ја живим у гету,
Ујебеном гету...
(Угази у измеј)
Ујеб...
(Примейи)
У, јебем ти...

МАЈА: Па, пази где газиш, немој да летиш, него ходај по земљи
– опрезно.

(Полази)

БОЛЕ: *(Ошире ђаиџу о џло)*
Мајо, стани.

МАЈА: Бежи, смрдиш.
(Оде)

БОЛЕ: *(Полази за Мајом)*
Мајо, бре, стани!
(Оде за Мајом)

Мирко са осмехом врџи џлавам.

Зайџамњење у џросџору 3.

Свеџлосни сној на Мирка који џева.

Музика.

МИРКО: *(Пева)*

ИЗМЕЂУ

Где то, између
сада стојим ја?
На прагу огњишта
ил' у јави прекинутог сна?

По земљи не ходам,
Нити небом летим.
На небу је превисоко,
а на земљи тврдо –
Све тврђе и тврђе.

За леђима земља предака,
Испред мене само обећања.
Отићи ил' остати –
Ко ће то да зна?

По земљи не ходам,
Нити небом летим.
На небу је превисоко,
а на земљи тврдо –
Све тврђе и тврђе.

МРАК

ДРУГА СЛИКА

Истѣа симулѣана сцена.

Ноћ – Просѣор 3.

Боле, заѣим Мирко

*Боле излази, шетѣа. Омирише смрад, уѣврди одакле долази, ѣо-
гледа.*

БОЛЕ: О, јебем ти... Ууух!

*Боле брзо оде до своје /леве/ гараже, оѣвори је, вади два ѣубрав-
ника из кофе ѣуне воде, долази најред, до пѣроѣоара. Осврће се.
Једним ѣубравником пѣовари измеѣи у друѣи и односи ван сцене,
лево.*

Ударање ѣубравника о конѣјер.

Боле се враћа, сѣавља ѣубравнике у кофу с водом, осврће се.

Са сѣеѣеница десно силази Мирко.

*Боле пѣрмеѣи Мирка и брзо вади из гараже једну дрвену клуѣу без
наслона, ручне израде, за чеѣири особе.*

БОЛЕ: Здраво Мими.

МИРКО: Здраво комшо.
(Примеѣи)
– Нема говнета!?...

БОЛЕ: Каквог говнета?

МИРКО: Неко почистио.

БОЛЕ: Немам појма; дођи седи, да запалимо п оједну.

МИРКО: (Прилази клуѣу)
Још се осећа...

БОЛЕ: (Омирише ваздух)
Да, осећа се помало. – Шеташ мало, а?

МИРКО: Ето мало, на чист, вечерњи ваздух.

БОЛЕ: И ја мало изашао... На чист, кажеш?

МИРКО: Па, добро, тако се каже... Него добро сам те срео...
(Седа на клуѣу)
Знаш, прекосутра путујем доле у Митровицу, па...

Мирко на краѣико окрене главу, болно зѣрчи лице.

БОЛЕ: Да ти причувам стан? Нема проблема, као и увек...

- МИРКО: Да, то...
(Појусџи брч на лицу)
И ако ...Тамо...
- БОЛЕ: Шта ако тамо? Да ти се нешто деси?
(Вади циџаретије, нуди Мирка, себи пријалажује)
- МИРКО: Хвала, навикао сам на ове.
(Вади своје џакло, пријалажује)
Ко га зна, мислим... А Бојана...
- БОЛЕ: Ма, хајде, шта теби може да се деси? – Немој да си тако мрачан.
- МИРКО: Пријатељи, смо, знамо се ево, већ три године. Знам да си добар човек и правичан, без обзира на то што се на теби споља види... Па...
- БОЛЕ: Дај, разведри се мало човече. Размишљај позитивно, бави се нечим лепим... Јел још црташ?
- МИРКО: Цртам, помало.
- БОЛЕ: Уље, темпера?
- МИРКО: Не, одавно не радим у уљу и ништа четкицом. Немам живаца у задње време. Само оловка и угљен.
- БОЛЕ: Добро, прихватам да ти причувам стан, као и обично, али не прихватам да ти се нешто деси. – Нећу да чујем!...
- МИРКО: Добро, обећавам. – Чуваћу се.
- БОЛЕ: Поменуо си Бојану... Никад те нисам питао, што Бојана не чува стан, док си доле?
- МИРКО: Не може да седи сама ту, кад мене нема, све је подсећа на прошлост... Лакше јој је у оном њеном собичку у самачком хотелу. Тамо је навикла да самује... Од кад јој је тетка, ова, баба-тетка умрла, тако – живи сама... Стално је на точковима... У ствари, све је у том стану подсећа на ту њену баба-тетку... И ето, баш мој покојни отац да га купи... Преуредио сам га мало, знаш – ал' опет...
- БОЛЕ: Знам, разумем... Судбина...
- МИРКО: Једино та баба ју је волела, од све фамилије овде. Она јој је и обезбедила тај ауто, унапред, од оставине; – иначе фамилија би то...
- БОЛЕ: Знам, добра је била тетка-Милица... Јеси ли правио изложбу некад?

- МИРКО: Давно, давно, у Митровици.
- БОЛЕ: А, да ти овде направимо неку? Имаш колико слика овде?
- МИРКО: Немам ништа против, имам око десетак, овде – цртежа, мислим.
- БОЛЕ: Довољно. Ето, правимо изложбу кад се вратиш. И немој да си ми тако туробан. Па, ниси ти једини који је морао да прекине студије; – добродошао у клуб.
- МИРКО: Знам, боље те нашао.
- БОЛЕ: Можеш да се бавиш сликарством и без Академије. Зар је мало таквих?
- МИРКО: Знам, радим, цртам – кад могу. – Наиш’о ми неки период, неки бедак...
- БОЛЕ: Проћи ће и то; онда опет наиђе инспирација.
- МИРКО: Ма знам, само ми много мрачна инспирација...
- БОЛЕ: Па, нека. Нека је, каква је да је, тресни то на папир, на платно, олакшај се. – Из највеће муке испадају ремек-дела.
- МИРКО: (*Усџаје*)
Добро, од следећег месеца крећем...
- БОЛЕ: Тако брате.
- МИРКО: (*Полази*)
Касно је, идем да одморим мало.
- БОЛЕ: ’Ајде идем и ја.
(*Хваџаа клуџу, односи је у џаражу*)
- МИРКО: (*Одлази уз сџејенице*)
Видимо се прекосутра.
(*Мирко сеједном руком држи за сџомак*)
- БОЛЕ: Важи.
- МИРКО: Да ти дам кључ.
- БОЛЕ: (*Из џараже*)
О-кеј!
- МРАК

Музичка џема „Све смо били ми“.
Промена.

ТРЕЋА СЛИКА

Истѝа симулиѝана сцена.

Дан касније – вече.

Просѝор 2.

Мирко – Бојана.

Седе за сѝочићем, Мирко на лежају, Бојана на ѝабуреу и једу ѝециво с јоѝурѝом.

БОЈАНА: Мими, 'ајдемо негде,

МИРКО: Где?

БОЈАНА: Било где, само да одемо из овог чабра.

МИРКО: Ма, добро је и овде; – бар за сада.

БОЈАНА: Немој да се претвараш да ти је овде лепо. Ником нормалном овде не може да буде лепо.

МИРКО: Сачекај још неко време, да видимо шта ће бити доле.

БОЈАНА: То може да се отегне у недоглед.

МИРКО: Неће још дуго.

БОЈАНА: Зар да останем овде и полудим као Ђолетова мајка? Ако ме пре тога не покоси рак.

МИРКО: А, зар да нам живот прође у непрестаном бежању? Бар ти знаш шта је бежање.

БОЈАНА: Знам, зато и кажем; – кад једном напустиш огњиште, више га немаш, свуда си странац... И онда ти је свеједно где си.

МИРКО: Ја моје огњиште још нисам напустио, а опет, нити сам на њему нити овде...

БОЈАНА: Макар и у бежању, само не овде – ваљда ћемо се негде скрасити. – Могу да таксирам у било ком граду.

МИРКО: Чекај, идем сутра у Митровицу

Једу.

БОЈАНА: Оно пара што сам уштедела и кад би ти продао овај стан, таман да купимо неки станчић у неком пристојном градићу, где можеш да правиш изложбе, да продајеш слике. Ја да делим твоје визитке док таксирам... – Још боље, неку кућицу на периферији, са гаражом, да је преуредимо у атеље. – Травњак, цвеће, баштица, природа, дрвеће... Ваздух . Да продишемо пуним плућима, а не овако, на шкрге.

Мирко једе и размишља.

МИРКО: Кућица у цвећу, трава око ње. – Чувај те паре да излечиш стерилитет, то ти је најпрече. Да се оствариш као жена и мајка.

БОЈАНА: Али ја овде нећу да рађам!

МИРКО: Ко ти каже да ћеш овде да рађаш?

БОЈАНА: Више не могу да издржим, Мими!

МИРКО: Сачекај, за две недеље се враћам – да видимо на чему смо.

БОЈАНА: Ни на чему смо Мими, ни на чему! – На томе ћемо и остати, ако останемо овде.

(Изнервирана, крене у друћу пѣроспѣрију)

МИРКО: Није баш ни на чему.

Бојана заспѣане.

БОЈАНА Па, и није баш ни на чему, на нечему јесмо... На нечему ипак живимо. – Хоћеш да ти кажем на чему овде живимо?...

(Бојана се враћѣ до спѣочића. Мирко је пѣољѣда у пѣићѣно)

... На отпаду, на ћубришту живимо, ето на чему!

МИРКО: Знам да је индустрија...

БОЈАНА Не знаш, Мирко, не знаш. – Не знаш да ту на километар и по леже закопана бурад за које нико није смео да зна. – Војска блокирала све око Старог рудника, као „војна вежба“, пре тридесет година... Јесте, причао ми један рударски инжењер у пензији док сам га возила кући на Фрушку Гору, кад је оно долазио овде по потврду за радни стаж... Његови рудари су после осам година почели да умиру од рака. Он се на време склонио у Рударски институт, у Земун... На ћубришту живимо – и то светском!

МИРКО: *(Горак осмех)*

Светско, а наше. Па, Мирко, мајку му!...

МРАК

Музичка пѣема “Триљѣње и нада”.

Промена.

 ЧЕТВРТА СЛИКА

Истѡа симулирана сцена.

Једанаестѡ дана касније – ѡѡодне.

Просѡор 2, 3 и 1.

Просѡор 2. – Боле је сам.

Боле у Мирковом сѡану, ѡроверава, вади из шкриње и разгледа црѡеже (ми црѡеже не видимо), зазвони му мобилни, ѡрихваѡа ѡозив.

БОЛЕ: Ало... Оооо, Мими, нема те девет дана да се јавиш, стварно сам помислио да ти се нешто десило... Ало... Сад чујем, прекида... Да, чујем, нови репетитори?... А?... Не? – Нису нови. – Него како?... Аха, преко Интернета, – добро је и тако, бар се чујемо... Ништа, све је под контролом, баш сам сада у твом стану... Ма, да, немаш бриге. Како си ти?... Аха, а остали тамо, како су?... У јебо те, на мосту?... То као у гету... Молим, у Обилићу... И у Приштини... И слободно идеш?... Супер... Мислим, није баш супер али опет... Ало... Ало!
(Прекид везе)
Ехх...

Боле ѡгледа мобилни ѡелефон, нервозно га сѡавља у ѡеѡ, враћа црѡеже, излази у ѡредсобље, силази низ сѡеѡенице, у ѡросѡор 3, излази на ѡроѡоар.

Заѡамњење уѡросѡору 2.

Одѡамњење у ѡросѡору 3.

Са леве сѡране, ѡроѡоаром, наилази Бојана, са кифлама у ѡа-ѡирној кеси, грѡцка ѡмало и – жури.

Просѡор 3

Боле – Бојана.

БОЛЕ: (Театрално)
Ооо, види ову даму! – Пријатно.

БОЈАНА: О, види господина професора.
(Понуди Болеѡа)
Хоћеш мало?

БОЛЕ: Права отмена дама. – Хоћу, хвала.
(Оѡкине мањи комад кифле)

БОЈАНА: Где таксиста може бити дама, 'леба ти?

БОЛЕ: А, па немој тако...
(Загризе комадић кифле)

БОЈАНА: Кочијаш је увек кочијаш.

БОЛЕ: Ниси била таква кад си долазила на часове.

БОЈАНА: Време чини своје.

БОЛЕ: Да, време... А памтим те као девојчурка кад си дошла овде...

БОЈАНА: Памтим и ја тебе као најбољег младог професора на свету. А, боље да никад нисам ни сазнала да ово, овакво место постоји; – само знаш шта? – Открила сам да овде и поред свега, има и људи; – оних правих.
(Шаком ѿајне Болеѿа ѿо грудима)

БОЛЕ: Јели?

БОЈАНА: Е, журим, чекају ме муштерије по позиву, ћао.
(Полази)

БОЛЕ: Ћао. – Еј, јел' ти се јавио Мими?

БОЈАНА: Јесте, кратко, поздравио те!

Са десне сѿране, ѿроѿоаром, наилазе Маја и Боле.

БОЛЕ: Хало, такси. – Баци пет.

Бојана баца ѿеѿ, Болеѿу, ѿа Маји.

БОЈАНА: Ћао школарци..

МАЈА: Ћао Бојана.

Бојана одлази десно.

БОЛЕ: Хе, ћао, школарци. Од кад нисам чуо ту реч.

БОЛЕ: Ћао.

МАЈА: Ћао, послао ти кум, да прочиташ.

Маја ѿружа Болеѿу фасцикл, са сѿисима.

БОЛЕ: (Прихватиа фасцикл)
Мој кум!? Где сте га срели?

МАЈА: Ту иза ћошка.

БОЛЕ: Тај ниче где га нико не сеје...

БОЛЕ: Хоћемо ли?
(Полази уз сѿејенице ка ѿросѿору 1)

- БОЛЕ: *(Полази за Болејџом)*
...И нестаје док трепнеш, а кад ми баш треба, нигде га нема...
- МАЈА: И рекао ти је да сачуваш то.
(Креће и она)
- БОЛЕ: ... И то ми је кум.
Заштамњење у њросџору 3.
Одшамњење у њросџору 1.
Улазе у њросџор 1.
Боле немарно одложи сџисе на лежај.
Маја и Боле седају за сџо, ваде своје свеске и њрибор.
- БОЛЕ: *(Театрално)*
Од данас имам пуно више времена за вас.
- МАЈА: Супер.
- БОЛЕ: Како?
- БОЛЕ: Лепо: – Стари рудник се затвара, одлази на тендер, а ја долазим вама.
- БОЛЕ: Шта, шутнули те, а теби лепо!?
- БОЛЕ: То се зове технолошки вишак... Знаш, у сваком злу има нечег доброг. Треба искористити оно добро. Реците свима, коме год треба подршка из математике и механике, средњошколцима, студентима, основцима...
- БОЛЕ: Па, добро, кад је теби лепо, нама је још лепше.
- МАЈА: *(Болејџу)*
Ти си студирао нешто?
- БОЛЕ: Машинство у Београду, годину и по.
- МАЈА: Што си прекинуо студије?
- БОЛЕ: Баш хоћеш да знаш?
- МАЈА: Хоћу, причај ми.
- БОЛЕ: Та деведесет трећа, коју би сви желели да забораве...
- МАЈА: Баш то, моји неће да ми причају, тад је кева била трудна са мном.
- БОЛЕ: ... Две марке Алојзова плата... Како да преживим у Београду? – Овде сам за један час математике одрађивао плату мог покојног Алојза. Онда се Алојз напио на послу и наводно случајно упао у ту машину... Тако је

нестала свака шанса да наставим студије... Е, тада сам добио Алојзово радно место, које сам сада изгубио, и зарадио “шифру”.

МАЈА: Како шифру? – Како се то зарађује?

БОЛЕ: Лепо, окачио сам овај транспарент о врат и шетао улицама.

(Покаже њрансјаренњ на зиду – “Скоња њреба убињи”)

МАЈА: И онда?

БОЛЕ: И онда су ме стрпали у “марицу” и држали четрдесет осам сати, довели ми психијатра и психолога, лепо смо се испричали и психолог ми је исписао ову лепу шифру.

(Покаже њоред њрансјаренња урамљен њањир)

– Ето, урамио сам је уместо дипломе.

БОЛЕ: Кад је то било?

МАЈА: Па, деведес’треће, не прекидај.

БОЛЕ: Е, па ниси им прецизирао.

МАЈА: Па, Боле, бре!- Смраду!

(Маја њрсњима зачењи своје носнице)

БОЛЕ: *(Маји)*

М’рш.

БОЛЕ: Како, прецизирао?

БОЛЕ: Па, кад су глупи, јеби га, треба све да им нацрташ: Кога, када... Јебо те, ем су целих десет година закаснили, ем су погрешног упуцали.

БОЛЕ: Еј, не сери мали, него скрађуј те разломке, да те сад не скратим за главу.

(Боле замахне руком, ња је заусњави)

БОЛЕ: *(Крије ѓлаву)*

Што бре..? Боље ја, на време, него они ...

Маја се крањко исѓлази Болењу.

АНИЦА: *(Off, заѓева високим фалсеѓѓом)*

“Шамац – Сарајево, то је наша мета,

Изградити пругу још овога лета...”

МАЈА: Боле, јел зна она у ком времену живи?

БОЛЕ: Све мање и мање, нажалост. – Сада је очигледно на радној акцији.

Свеѓлосна њромена.

Музика.

АНИЦА: (Појављује се на сценицима, њева)

ТРЉЕЊЕ И НАДА – ПРВИ ПУТ

С песмом на уснама, градећ' боље сутра,
устајасмо млади ми свакога јутра.
Сутра је стигло и свођење рачуна:
– Позитивна нула и велика забуна.

То “сутра” је стигло овде и сада,
Од свега нам оста трпљење и нада.
Све исто к'о некад: ципела што жуља,
и смешак задовољстеа уз тањир пасуља.

Трпљење и нада, одувек и сада
Пола света држе – До када? До када?
Ја памети немам да одговор дам –
Ал' некад беше боље, ја то добро знам.

МРАК

ПЕТА СЛИКА

Иста симулирана сцена (једн дана касније)

Простор 3 – јојодне.

Боле, Маја, Боле – Мирко, Бојана – Аница

Боле је из гараже изнео мали разглас и два микрофона. Боле је донео лай-шоу.

Боле и Боле, јо гаражним вратицама ужурбано каче Миркове црно-беле црпјеже манастира и цркава, махом са Косова: Дечани, Пећка Папирјаршија, Грачаница, Богородица Љвешка, Девич, Бањска, Добра Вода, Сојоћани, Бурђеви Сјујови.

Маја им додаје црпјеже.

МАЈА: Ту ћемо да пробамо?

БОЛЕ: *(Слеже раменима)*
Гаража је препуна.

БОЛЕ: Шта фали ту, као концерт на отвореном...

МАЈА: А ово су нам као постери за stage? – Што је cool...
(Разгледа црпјеже)

БОЛЕ: *(Маји)*
Дај ми тај цртеж, пожуре, само што нису наишли.

МАЈА: А, ко то?

С леве стране долазе Бојана и Мирко, са лакшим прпљагом.

БОЛЕ: Ево ко: – Аутор ових цртежа са вереницом.

МИРКО: Здраво људи...

БОЈАНА: Ђао народе...

БОЛЕ: Здраво.
(Мирку)
Како си путовао.

МИРКО: Добро, без проблема.
(Рукује се са Болејом)

МАЈА: *(Мирку)* Ти си ово цртао? Е, супер ти је, е ова ми се највише свиђа.
(Показује на “Бурђеве Сјујове” – из жабље персјективне)

БОЛЕ: Спустите те торбе, да чујете...

БОЈАНА: ’Ајде да чујемо.

БОЛЕ: Дођи Мајо, узми микрофон.
(Боле кликне јо лай-шоу)

Креће мајрица.

БОЛЕ: *(Реципиује шајаџиом у микрофон)*
 Ходам стазом суза и чемера,
 Ту, између земље и мермера.
 Седам поред споменика,
 поред црног споменика,
 Погледам у њега и прочитам стих:

БОЛЕ: *(Рејује)*
 “Оче, мајко, сестро, премили моји,
 судбина ме ’клета од вас одвоји.
 Волео сам живот пун радости,
 волео сам све лепоте младости.
 Желео сам све што и други желе”
 У потпису: Марко Цветкојевић – Цееле.

МАЈА: *(Пева)*
 Живот је најлепша бајка,
 што никад не прође.
 Живот је један и вечан,
 њему крај не дође.
 Александра, Марко, Вујо,
 вашој причи још није крај.
 Само сте променили адресу:
 Улица Анђела без броја – Рај.

БОЛЕ: *(Рејује)*
 Ходам, лутам, мал’ не сиђох с ума,
 Гледам, споменика непрегледна шума.
 Тражим слику нашег брата Вује,
 Осврнем се, видим – аха, значи ту је.

Песам се наших сетим, наше добре свирке,
 А клавиру твом, нежне, опустеле су дирке.
 Са анђелима сада певаш ти небесни пој,
 Мени оста да досањам санак твој и мој.

МАЈА: *(Пева)*
 Живот је најлепша бајка,
 што никад не прође.
 Живот је један и вечан,
 њему крај не дође.
 Александра, Марко, Вујо,
 вашој причи још није крај.
 Само сте променили адресу:
 Улица Анђела без броја – Рај.

Простор 1, – симулирано

Аница излази на терасу, погледам „у изразно“ ситане мирно и поциње да пева али је ми не чујемо јер је пошитоно надјача певање преко разгласа.

БОЛЕ: *(Рејује)*

Избија још једна слика – анђеско лице,
лице једне прелепе, младе девојчице,
Александре Лазић, добро је се сећам
Посвећујем јој стих, то могу да обећам.

Глумила је, била украс позоришне сцене,
Слабила је крв што текла јој кроз вене.
Борила се младошћу, ал’ судба јача би,
те увену пупољак, то сад знају сви.

Погледам у небо, бљесак ме заслепи,
свуда око вас светлост је небесна.
Око нас је тама, лутамо к’о слепи
бранимо се стално од живота стресна.

Сигурно нас гледате и смешите се ви.
Душама сте можда ви пронашли спас.
Кад је нама судњи дан, то не знамо ми ,
Ипак, причувајте тамо ви места за нас.

МАЈА: *(Пева)*

Живот је најлепша бајка,
што никад не прође.
Живот је један и вечан,
њему крај не дође.
Александра, Марко, Вујо,
вашој причи још није крај.
Само сте променили адресу:
Улица Анђела без броја – Рај.

Мајрица утихне.

Сад чујемо Аницу.

АНИЦА: *(Пева)*

... “Проклет био издајница своје домовине“.
(Аница оситане шако зурећи у изразно)

Сви зблануито гледају Аницу, осим Болеића који је оборио главу.

БОЛЕ: *(Више за себе)*

Иди бре, у... историју.

- МИРКО: Е, супер, идемо ми сад, –д а се распакујем...
(Полази уз сџејенице)
- БОЈАНА: 'Ајде. – Видимо се касније...
(Полази за Мирком)
- БОЛЕ: (Довикује)
Еј, 'ајде кево у кухињу, пасуљ ће да ти загори, а знаш
какав је Алојз, кад остане без ручка.
- АНИЦА: Пасуљ? – И-јаоо...
(Одлази журно у друџу просџорију)
- Сви, осим Болеџа, сажалџиво ѓледају за Аницом.*
Заџамњење у просџору 3 и 1.
Одџамњење у просџору 2.

Просџор 2.

Мирко – Бојана.

Бојана и Мирко улазе у собу, сџушџају џорбе, седају на лежај.

- МИРКО: Био сам тамо у болници на прегледу. Био сам и на ултра-звуку...
- БОЈАНА: Могао си и овде на ултра-звук.
- МИРКО: Нисам могао, однели су га за град прошлог месеца.
- БОЈАНА: И то нам однели!? Шта ће још да нам однесу одавде?
- МИРКО: Наводно ће да га врате кад се онај у граду поправи.
- БОЈАНА: Вратиће мојега, као што су вратили електроенцефа-
лограм и пулмо-апарат...
- МИРКО: Знам.
- БОЈАНА: Знаш? И шта ми тражимо још овде, шта чекамо?
- МИРКО: Продао сам кућу у Обилићу... Један пријатељ из де-
тињства ми је нашао купца... И он је... И његови су
продали своју...
- БОЈАНА: И где је сада он?
- МИРКО: У Митровици, као и до сад, под киријом. – Држи неку
радњу, трговину пићем и кафић...
- БОЈАНА: И сад, шта?
- МИРКО: Овај стан није на продају, то је за њега и његове, за не
дај Боже, да се привремено сместе... А ми, да видимо где
ћемо.

БОЈАНА: Значи палимо одавде?

МИРКО: Тако је, а док то не средимо, треба да склоним паре на сигурно.

БОЈАНА: Добро, сутра, па у банку...

МИРКО: Кад је па, банка била сигурна?

БОЈАНА: Како мислиш?... Па...

МИРКО: Моји су се опекли више пута, а сад и ова криза... А ја рачун у банци немам... Сламарица је сламарица.

БОЈАНА: Па, шта ћеш да радиш?

МИРКО: Даћу теби да чуваш, и да не зна нико...

БОЈАНА: Зашто мени?

МИРКО: Жене то боље сакрију, осим тога, Боле има кључ од мог стана, а разни клинци стално дефилују кроз његов стан; – никад се не зна...

БОЈАНА: *(После краћеḡ размишљања)*
Добро... Где ћемо? Који град?

МИРКО: Шта кажеш за Матарушку Бању, Краљево?

БОЈАНА: На југ? – Добро, где год, само да бришемо одавде.

МРАК

Музичка тема „ѿрѿљење и нада“

Промена.

ШЕСТА СЛИКА

Истѝа симулиѝана сцена (ѝеѝ дна касније).

Просѝор 1 и ѝпросѝор 3 касно вече.

Маја – Боле – Боле – Аница.

Маја и Боле седе за сѝолом и решавају задаѝке.

Боле седи на каучу и чииѝа сѝисе.

Маја завршава задаѝак и досађује се.

МАЈА: Шта то читаш?

БОЛЕ: *(Присеђа се)*
Само преко мене мртвог...

МАЈА: Шта преко тебе мртвог?

БОЛЕ: Баш те године се упуцао тадашњи директор фабрике. Памтим то, био сам други разред основне, препричавало се данима, месецима... Никоме није било јасно зашто. – То је то.

МАЈА: Шта ѝо?

БОЛЕ: Није хтео да прими “мазиво”. – Раздрао се у телефон, – “Само преко мене мртвог”, секретарица је чула кроз затворена врата... То што је имао ванбрачно дете са кафе куварицом и није био неки разлог за самоубиство.

МАЈА: Шта? То пише ту?

БОЛЕ: Не.

МАЈА: Па, шта пише?

БОЛЕ: Не желиш да знаш?

МАЈА: Ма, дај...

Маја ѝружи руку да узме сѝисе, Боле измакне.

МАЈА: ...Кажи, читај.

БОЛЕ: Документација из хиљаду деветсто седамдесет седме. – стод вадесет тона мазивног уља је стигло на железнички терминал. Наводно, то је било мазиво за фабрику.
(Гледа у сѝисе)
Ево, шпедиција... дванаест вагон-цистерни, кренуло из Чешке, преко Мађарске...
(Осѝавља ове ѝаѝире, узима друђе)
Све је то лепо, али то није било мазивно уље.

МАЈА: Него?

- БОЛЕ: Трафо уље.
- МАЈА: То оно, што ти кум послао?
- БОЛЕ: *(Клима главом)*
Ваљда је мислио да ја, као секретар еколошког друштва, сад треба нешто да урадим.
- БОЛЕ: *(Нервозно)*
И то сад, као треба нас да занима?
- БОЛЕ: Да знаш да је занимљиво. – Као, “мазиво за фабрику”... Неко је ту дебело подмазао.
- МАЈА: О-оу, то није за свачије уши.
- БОЛЕ: Рекао сам ти...
(Чиџа)
„Мазиво утрошити по предвиђеном плану“... Сад нешто прецртано...
(Чиџа даље)
„Предвиђен недељни утрошак мазива, нула зарез две тоне”... Десет тона подељено са нула два...
(Боле размишља жрозничаво)
- МАЈА: Педесет.
- Болећу расиџе нервоза, није ово шема за њеџа.*
- БОЛЕ: Педесет недеља; – значи једна цистерна годишње; – пута дванаест цистерни... Дванаест година су нас константно...
- МАЈА: Стод вадесет тона чега?
- БОЛЕ: *(Одсујино)*
Пиранола.
- МАЈА: А, шта је то?
- БОЛЕ: *(Одсујино)*
То је оно што јебе наше коке, а није петао...
- МАЈА: Како? Хе-хе... Не разумем?
- Боле дође к себи.*
- БОЛЕ: Не разумеш? – Канцерогена материја. Допремљена је да се овде уништи, у енергани фабрике; –да се спали!
- БОЛЕ: *(Прасне)*
Па, шта?
- БОЛЕ: Како па шта? Неко нас је тако ’ладно продао, бре, за дебеле паре...
- БОЛЕ: Па, шта?

- БОЛЕ: Човече, да неко тако ’ладно отпише петнаестак хиљада људи! Ееј! Не могу да замислим те... те... те монструме! Те ограничене умове!... Бре, цркавамо овде к’о муве! Сваког дана по неко...
- БОЛЕ: Знам! – Сваки дан по неко падне на рулету, па шта?...
- БОЛЕ: Неко нас је, бре, продао као отпад! Знаш ли ти о којој цифри се ту ради? Стодвасет тона, еј! То је цифра, брат – брату, са седам нула – у доларима! Еј, знаш ко барата тим, толиким цифрама? – То не раде локални тајкуни – Алоо!
- БОЛЕ: *(Уноси му се у лице)*
Ало, Пожега! – Па шта?
- МАЈА: Ало, људи, дајте мало...
- БОЛЕ: *(У неверици)*
Како, “Па шта”?
- БОЛЕ: Лепо, па шта? Шта ме боли курац шта ту пише!... Дај да завршим ову јебену школу и палим одавде на студије и нема ме више, бре! – Нема ме!

Улази Аница.

АНИЦА: Децо, јел вам добро? Да ставим чај од нане?

Боле се крајњим најором смирује.

БОЛЕ: Добро нам је и не треба нам ништа. Иди шетај.

АНИЦА: Дообро...

(Аница сиварно оде и шеџа просијором 3)

БОЛЕ: *(Смиреније)*

Ма, да бре, пали одавде. – И ти Мајо.

МАЈА: Палим и ја – ако будем имала среће.

БОЛЕ: Што?

МАЈА: Имам ја још две године да играм овај “Мајдански рулет”.

БОЛЕ: Ма, неће гром у коприве...

МАЈА: *(Губијнички)*

Еј, Боле, – спакуј те папире, коме је сад више до тога?

БОЛЕ: Лепо сам ти рекао: Не желиш да знаш.

МАЈА: *(Покајнички)*

Јеби га.

Маја налива сок себи и Болејџу.

Болејџу ојей расије „џријисак”, усџане, шеџа.

- БОЛЕ: Не могу да схватим, како су то могли да нам ураде?... Не, не; – не могу да се помирим са тим. – Толики људи, човече, па деца...
- БОЛЕ: И шта би ти сад? Да их вратиш?
- МАЈА: 'Ајде Боле, смири се.
- БОЛЕ: Где ми живимо?...
(Узима флашу са ракијом)
- БОЛЕ: Не знам како ви, али ја после факса, палим одавде што даље, у пизду материну, да живим у некој нормалној, сигурној земљи...
- БОЛЕ: Ништа и нигде није сигурно! – Сутра се пробудиш и видиш неки непознат свет у коме изнова треба да учиш правила опстанка!
- БОЛЕ: Ма, боли ме бре...
- БОЛЕ: Ко си и шта си овде, то још можда и знаш, а ко ћеш бити и шта, тамо где би желео да одеш? – Да ли то знаш? Да ли можеш да претпоставиш?
- БОЛЕ: Ма, боли ме бре, – палим!...
- БОЛЕ: (Изазивачки)
А шта ти фали овде? Имаш факултете, знање, имаш слободу као и свуда у...
- БОЛЕ: Доста ми је ове слободе! – Хоћу истине и правде!
- БОЛЕ: А, мислиш да тога има тамо где хоћеш да идеш?
- БОЛЕ: Нећу да живим на отпаду!! Нећу да будем отпад!!!
- МАЈА: Добро, еј, људи...
- БОЛЕ: (Шапуће)
Један, два, три, четири...
- БОЛЕ: ... Која смо ми банана!?
Боле се смирује, сића ракију у чашицу.
- МАЈА: Не може, код нас не расту банане, дај нешто друго.
Аница у ѿросћору 3, шетња.
- БОЛЕ: (Заједљиво)
Добро ево, шљива, на пример. – Ценерика, јел може?
- МАЈА: Може.
- БОЛЕ: ... Девет, десет. – Ху!
(Боле дигне чашицу)

БОЛЕ: *(Маји и Болейџу, имитирајући добро познати глас)*
Е, па, другови – живила нам наша Бенерика!

Просјор 3. – симулјано

У просјору 3. Аница на тројоару, одједном свуче доњи део пренерке, брзо чучне и уринира.

Одмах – мрак.

Музика „Трпљење и нада“

Светло.

БОЛЕ: *(Пева)*

СВУД ПРЕВАРА ВРЕБА
Шибицари на високој ноzi
Варају у поезији и прози
Варају овде и уоко'
Варају свуда на широко.

На овоме свету све има границе.
Баш све, ал' похлепа слепа – не.
Баш све, ал' људска глупост не.
Када ћемо стићи до задње станице?

Трпљење и нада, одувек и сада
Пола света држе – До када? До када?
Да л' трпети још или отпад бити?
Ова дилема не може се скрити.

Ко данас је честит ипи поштен бар,
Лудим је проглашен већ јасна је ствар.
Давно цењен морал заборављење већ
Има ли достојанства? – Не може се рећ'.

Сад чувај се добро јер превара вреба,
Немој бити жртва, теби то не треба.
Јер дође време – тако стоји ствар –
Жртва се кажњава, а злочинац је цар.

А трпљење и нада, одувек и сада
Пола света држе – До када? До када?
Да л' трпети још или отпад бити?
Ова дилема не може се скрити.

МРАК

СЕДМА СЛИКА

Иста симулирана сцена (педнаест дана касније – ноћ)

Простор 1 и 2 – симулирано.

Боле – Маја / Мирко.

Боле сам, седи на каучу, чиста књиџу.

Куцање на вратима.

Боле се иргне, зачуди се, усстане, крене ка вратима.

БОЛЕ: Слободно.

Маја полако отвара врата предсобља, стоји у вратима

БОЛЕ: Ђао. – Што не звониш?

МАЈА: Ђао, нисам хтела да узнемирим тетка-Аницу.

БОЛЕ: Уђи.

МАЈА: Урадила сам писмени јуче...

БОЛЕ: И?

Маја уђе пар корака и стане.

МАЈА: Петица – четворка за крај године.

БОЛЕ: Па то се прославља, а ти тако нерасположена... Нешто треће је у питању? – И од куд ти овако касно?
(Боле налива сок у чашу)

МАЈА: Бојана ме довезла из града... Из града, овако касно?
Била сам...
(Уздахне)

БОЛЕ: Кажи...

МАЈА: Била сам прво у болници. Јутрос ми кеву одвезли у болницу; – онако, из трафике, па право за град...

БОЛЕ: Седи. – Имам само сок од наранџе...

МАЈА: *(Маја се уморно смешти на кауч)*
Може, баш сам жедна.

БОЛЕ: Хоћеш мало ракијеце у сок?

МАЈА: Е, могло би, али само мало...

(Боле долива мало ракије)

- МАЈА: ...Цео дан шетам градом к'о Луда Наста... Кренула сам пешке из града...
- БОЛЕ: Пешке!?...Изволи.
(*Пружа Маји чашу*)
– Ниси била кући читав дан?
- МАЈА: (*Прихватила чашу*)
... И онда ме покупи Бојана... Да, читав дан... Око подне смо из болнице запалили за Београд, одвезли смо кеву...
- БОЛЕ: Чекај; твоја мајка је сада у Београду?
Маја њије сок, клима ѓлавом.
- МАЈА: Јесте, ћале се враћа сутра.
- БОЛЕ: Где тачно?
- МАЈА: На Онколошком институту. – Еј, шта је наших тамо, кад смо почели да се поздрављамо, као да смо овде на пијаци. – Е, поздравио те онај ћалетов и твој колега из Старог рудника, онај... Онај пецарош...
- БОЛЕ: Микела?
- МАЈА: ... Е, тај. Како се осушио, једва сам га препознала.
- БОЛЕ: (*Сејно*)
Мој друг Микела – мајстор за рибљу чорбу...
(*Боле ојџије из чашице*)
...Дијагноза?
- МАЈА: Не знам, нешто бенигно, кажу; – још испитују. – Нешто око главе, ту између потиљка и врата, притисло јој неки нерв или крвни суд, па се онесвестила.
- БОЛЕ: Не брини, у сигурним је рукама. Ослободиће они тај нерв.
- МАЈА: Знам, тако су рекли, операција под хитно...
(*Пије сок*)
- БОЛЕ: (*Театрално очински*)
Ма, биће све у реду, нема шта да бринеш. – Ево, почиње распуст одморићеш се; – мало сређујеш по кући, помогнеш оцу док ти се мајка не врати...
- МАЈА: Да се одморим? – Нема ништа од тога, ћале навалио да заменим кеву у трафици, да јој сачувам место. – По сменама, од шест до два или од два до десет увече...

- БОЛЕ: Јел’?
- МАЈА: Ма, да, већ је договорио са тим... Оним власником, Млађом...
- БОЛЕ: Па, знаш... Ма, сигурно знаш то...
- МАЈА: Шта то?
- БОЛЕ: То, да у развијеним земљама, млади током школовања, обавезно раде негде, у пицеријама, кафићима, Fast Food...
- МАЈА: Знам, али само за време ферија или повремено викендом, за џепарац.
- БОЛЕ: Да. И тако на време доживе истину о зарађивању новца. То ти је сада потребно...
- МАЈА: А шта ако операција не успе?
- БОЛЕ: Ма, дај шта причаш...
- МАЈА: Разговарали смо и о томе, о будућности, тамо на онкологији... о мојој будућности.
- БОЛЕ: У реду је. Треба разговарати о будућности.
- МАЈА: Сад се сетио, кад му је фрка, кад треба да се отплађује кредит за „Пунто“ на плин. – Јеб’о га „Пунто”, не истера га два пута недељно из гараже...
- БОЛЕ: Јел ти мотори може да ради нешто допунско, на црно?
- МАЈА: Шта ти је, бре? – Тај ништа теже од кашике не диже, само зна да шефује у кући, као тамо оним браварима на руднику. Ваљда га знаш, радили сте заједно. Само дође, наждере се и оде на стадион у спортски клуб. – Члан управе, јебо те! – Бар да је неко мудро тамо, да дрма клубом, па да има неке вајде, него се налива пивом у спортској кафани и шара из кеца у икс.
- БОЛЕ: Нисам знао какав је код куће...
- МАЈА: Да иструлим у трафици међу жвакама и куртонима, или да полудим као твоја кева?...
- БОЛЕ: Да полудиш?
- МАЈА: ...Извини – јеби га.

- БОЛЕ: Ништа, у реду је, разумем... Све је уреду.
- МАЈА: Шта је у реду?
(Усїане, їрсне)
Јел у реду да не могу да студирам језике који ми савршено иду?... Јел' у реду да ме рођени отац држи к'о пашче на кратком ланцу?... Јел у реду то што морам да ринтам за туђ кредит?... Да пуним главу подацима, ко шта пуши, ко чита које новине...
(Хиїро се їоѓури, налакїи на сїо обе руке, їодлакїицама и шакама формира шалїер, и ѓовори кроз їај "шалїер". Карикира љубазносї)
Изволите комшија... одмах молим лепо... ваше цигарете, изволите... Изволите ви... Допуна – може, која мрежа?... Само секунд... Куртони? – Имамо, како да не...
- БОЛЕ: (Поѓури се на "шалїер")
О, добар дан, комшинице. Како иде радња? – Ја остао без цигарета, па навратио...
(Усїрави се)
Ево, долазићу сваки дан по три пута на ту трафику.
- МАЈА: (Маја узме чашу са соком и седне на кауч) Не, не. – Не могу да се замислим у... У том кавезу, онако скученом...Кад су поподне улице пусте, кад нема никог, онако сама – да полудим...Па, јесте, јеби га.
(Пије сок)
- БОЛЕ: Добро, а ти певај, ионако те нико не чује унутра; – не заборави на свој таленат. Да, баш таленат је то што ће да те одведе у свет, да побегнеш из овог чабра. –А са твојим маторим ћу ја да поразговарам.
- МАЈА: (Резиѓнирано)
Пробај...
- БОЛЕ: (Тоїло, очински)
'Ајде, живела ти нама.
- Боле својом чашом куцне Мајину чашу.*
- МАЈА: Где ти је кум?
- БОЛЕ: Не знам. Нема га, као да је у земљу пропао.
- Оїїију їо ѓуїљај.*
- Музика.*
- Свеїлосна їромена.*

МАЈА: (Пева)

МАЈДАНСКИ РУЛЕТ

Тек шеснаести груг, “Мајданског рулета”
сад окрећем ја.

А рулет боје мења сваким кругом нова,
нека друга боја.

Мој шеснаести круг “Мајданског рулета”
неизвесност прати и овога лета.

Одједном полетим, затим брзо падам...

Кад бих знала ја, чему да се надам.

Да ми је да знам...

Сваким кругом стрепња: којој ће се боји
приклонити мој број?

На шареном рулету боје дају живот,
а црно значи крај.

“Мајдански рулет”, све брже се окреће
пола је у боји, половином црн.

У следећем кругу да л’ ће бити среће,
или ће ме кобни тад убости траининг

Да мије да знам...

Да л’ пода мном је црно ил’је нека боја?
То не зна моје срце нити душа моја.

Која ли ће боја понети ме даље?

Да л’ живећу још ил’ увенути ја?

Да ми је да знам...

ОСМА СЛИКА

Истѝа симулѝана сцена (дѝе недеље касније).

Просѝор 3 и 2 – симулѝано.

Маја, Боле, Боле, Бојана – Мирко.

Просѝор 3.

Раззлас искључен, микрофони сѝаковани, гѝиѝара, дволиѝарске ѝеѝ-боце ѝива, ѝласѝичне чаше... Две клуѝе без наслона.

На једној клуѝи седи Боле, на другој Маја и Боле.

Сви ѝију ѝиво, Боле себи долива и ракију... Сви су „ѝод гѝасом”.

Просѝор 2.

Мирко на креветѝу, у ѝижамѝ, сѝава.

МАЈА: ...Е, да вам кажем, немојте више да се задржавате оно-
лико поред трафике...

Долази Бојана, већ хронично ужурбана, али и узбуђена.

БОЈАНА: Гао народе!

БОЛЕ: Е, 'де си?

БОЛЕ: Гао драјверу.

МАЈА: Гао, Бо. – Не возиш?

БОЈАНА: Сад сам завршила једну вожњу и не могу више, ово је да
не верујеш...

БОЛЕ: Шта ово?

БОЈАНА: Да ми је неко причао, тако бих га плънула...

МАЈА: Шта? 'Ајде, причај.

БОЈАНА: ... Јесте да се у таксију свашта доживи, али ово је екстра
бисер, братеее...

БОЛЕ: Који бисер? Братеее...

БОЈАНА: Знате ону власницу погребне фирме “Будућност”...

БОЛЕ: Аха. – 'Оћеш пиво?

МАЈА: Не знам.

БОЈАНА: Не могу ...

(Болеѝу и Маји)

Ону, метар минус жилет, рахитичну, “О”-ноге...

БОЛЕ: Ма, добро, – и?

БОЈАНА: Е, позове она мене да је возим до посластичарнице, ове, – “Извор”, да преузме тарту. – Дођем ја по њу, кренемо ми и ја чисто онако, заподенем разговор: што позива такси, кад имају кола? – Каже, сва службена кола, она погребна, заузета, иначе би добро дошла да се хлади торта, а на “Опелу” цркли амортизери, торта велика, па мора да се држи у рукама да се не оштети, а неко треба да вози. – Питам, каква је то торта, – „Специјална“, каже, „по мом нацрту”. – Добро мислим се, шта је ту је... Кад, ми пред посластичарницу, каже,

(Имишира)

’Ај’ са мном да ми додаш тарту кад седнем у такси. – Ништа, изађем ја, уђемо унутра; добар дан – добар дан, кад газдарица, ова посластичарка, износи тарту и каже: “Да знаш да сам је са уживањем направила, то јест, њега.” – Гробарка одушевљена, виче:

(Имишира)

“Оригинал, баш оригинал к’о његов, свака час!” – Кад ја погледам, оно – бео мртвачки ковчег, овакав, као детињи...

(Покаже)

МАЈА: Јебо те!?

БОЛЕ: Па, кој ће јој то?...

БОЈАНА: Није то све...

БОЛЕ: Па, полудела...

БОЈАНА: ... Није то све, чекај. – А на поклопцу –

(Покаже од лакѿа)

оволики, да простиш, пола ковчега, мислим торте, покрио...

МАЈА: Иииди!?

БОЛЕ: Лудило, јебо те...

БОЛЕ: Ц, ц, ц, ц...

БОЈАНА: Ували ми га гробарка, само тако: “Узми, шта се стидиш?”, каже. – Узмем ја оно; –гледам – стварно га направила, од чоколаде – оригинал...

БОЛЕ: ’Ајд, ’ајд, не мерачи сад ту...

МАЈА: Хи – хи – хи...

БОЈАНА: Гледам ја оно, гледам њих две, гледам себе у оном огледалу, а нешто осећам да ми уши расту. – Ииии – аааа!

БОЛЕ: Вала, баш...

БОЛЕ: Не могу да верујем...

БОЈАНА: ...Е, сад ова не може да издржи да не пита, броји паре и каже: “Свакакве наруџбине сам имала, тракторе, багере, мерцедесе, ал” овако нешто никад. Откуд ти ово паде напамет?” - Мислим се шта ће сад да одвали, а она каже:

(Имиџира)

„Ја и онај мој, свуд’ смо се прџали, нема ’ди нисмо, само још у ковчег нисам могла да га натерам. Једва је пристао, ал’ да му напра’им овак’у торту; – ал’ ја н’ умам“, каже. „Ал’ главно је...

МАЈА: Па, бре, мислим...

БОЈАНА: Чекај, још ово да.. каже „Ал“ главно је да ја почнем прва да једем одозго. – Е, па у слас’ ћу да га изем”...

БОЛЕ: Па, бре, тоје болесно...

БОЛЕ: Па и ти би се разболео да пакујеш два леша дневно...

БОЈАНА: Е, дај мало пива.

БОЛЕ: ... Најмање.

Боле узима флашу и чисту чашу, налива Бојани.

БОЈАНА: Ј’о Боже, шта ми је? Још не могу да се смирим...

БОЛЕ: Шта ради Мими, је л’ још црта?

БОЈАНА: Не црта, нешто му не иде... Сада ваљда спава, а ми се разгаламили...

(Бојана искаји чашу на екс)

Боле одмери Бојану „мушким погледом“ од љаве до ње.

БОЛЕ: Добар ти цуг, свака част.

МАЈА: Па, да зовемо и њега, да се мало инспирише...
(Показује чашу с пивом)

БОЛЕ: Мимииии! ’Ајде сиђи!

МАЈА: Мимии, дођи на пиво! – Мимии!

- МИРКО: *(Излази на ѿерасу)*
Не могу, спава ми се а нисам нешто ни расположен; да
вам не кварим забаву.
(Враћи се у собу, лежне)
- БОЈАНА: У задње време је скроз повучен, али биће боље, кад
одемо одавде...
- БОЛЕ: Стварно?
- МАЈА: *(Тужно)*
Одлазите?
- БОЈАНА: Требало би за који месец... Хвала.
(Враћа чашу Болеицу)
- МАЈА: А где?
- БОЈАНА: Нисмо још дефинисали, али је извесно да одлазимо.
- БОЛЕ: Оо, па да частите.
- БОЈАНА: Биће, биће тулума, не брините. – Одох.
(Полази уз сѿејенице ка ѿросѿору 2)
- МАЈА: То, сестро! – Тулууум!
- БОЈАНА: *(Маји, са сѿејеница)*
Како ти је мајка? Како је у трафици?
- МАЈА: Добро, оперисали је; – а у трафици, леееепо у пи-
ииниизду материну!
- БОЈАНА: Не дај се, мала.
(Оде уз сѿејенице)
- БОЛЕ: Баш тако лепо?
- МАЈА: Јесте. Газда се љути што долазите, правите гужву, оме-
тате муштерије. Е, стварно, немојте више да долазите да
ме зајебавате.
- БОЛЕ: Ех, јебеш живот без зајебанције.
- МАЈА: *(Кењкаво)*
Па, Боле, бре!...
- БОЛЕ: *(Узима гѿишару)*
Па, ово је театар, мора мало и зајебанције да буде.
- БОЛЕ: *(Пева)*
Трпљење и нада, одувек и сада
Пола света држе – До када? До када?
Да л' трпети још или отпад бити?
Ова дилема не може се скрити.

МАЈА: *(Пева)*
Јер човек није шраф,
да ставиш га у раф,
Да узмеш га кад треба,
да стежеш га до неба...
И њему глава пукне,
ал' тад пламен сукне.

БОЛЕ,
МАЈА,
БОЛЕ:

(Певају)
Ма, трпљење и нада, одувек и сада
Пола света држе – До када? До када?
Да л' трпети још или отпад бити?
Ова дилема не може се скрити,
Ова дилема не може се скрити...

МРАК

*Наставља музичка тема "Трпљење и нада".
Промена.*

ДЕВЕТА СЛИКА

Просѿор 1, 2 и 3 – симулѿано (ѿојодне).

Маја, Ђоле, Боле (Мирко).

Ђоле и Маја у ѿросѿору 1.

Мирко у ѿросѿору 2, усѿаје из креветѿа ѿоѿурен, држећи се за сѿѿомак, из фиоке комодѿе узима неколико ѿаблетѿа, осврће се, одлази у друѿу ѿросѿорију.

Боле у ѿросѿору 3. У руци му је кеса са две „бомбе“ ѿива, одоздо звизне.

Ђоле излази на ѿѿерасу.

БОЛЕ: Е, ѿао, баѿи кључ.

Ђоле вади из ѿѿѿа и баѿа кључ, враћа се у собу.

Боле хваѿа, сѿушѿа кесу до ѿараже, оѿкључава ѿаражу, монѿѿира разѿлас.

Маја нерасѿоложена, седи на каучу склуѿчана, коленима до браде, клаѿи се.

МАЈА: Јебем ти живот, тек смо се смували, таман нам је лепо, а он одлази.

БОЛЕ: Па, и ти се постарај, па за ѿим. Наставићемо са часовима, па ћеш имати одличан успех. – И за пар година лепо и ти...

МАЈА: Али две године, еј! Шта ће бити после две године? – Не знам шта ће сутра да буде, а тек за две године; – ако дотле... Ако...
(Једва заусѿавља сузе)

БОЛЕ: Дај бре, мала – ало! Немој да си тако малодушна. Дај мало позитивне енергије, позитивно размишљај. Млада си, талентована – и то врло! – Школа ти није проблем...Бори се за себе... 'Ајде мало смирења, 'ајде.
(Ђоле брзо ѿосѿави руке и ѿрсѿе у медиѿѿѿивни ѿоложај)
Ооммм, ооммм.

МАЈА: *(Насмеши се мало)*
Теби ништа није проблем, кад си опичен.

БОЛЕ: *(Шерѿски ѿоверљиво)*
Ђути, то је главно средство против “чѿика-раке”.

- МАЈА: *(Насмеје се искрено)*
Е, Боле почињем да ти завидим. – Како ти успева...?
- БОЛЕ: Тако, већ се смејеш, тоје већ напредак, 'ајде: Ооммм...
Може и “Оче наш”, свеједно. – Знаш ли “Оче наш”?
- МАЈА: *(Кроз осмех)*
Знам, још кад сам била на веронауци, сад сам на гра-
ђанском.
- БОЛЕ: Свеједно, ооммм... Хајдемо доле.
(Полази)
- Маја усџаје ђосџавља руке и ђрсџе у медиџаџивни ђоложај и ђолази за Болеџом.*
- МАЈА: Ооммм...
- БОЛЕ и
МАЈА: Ооммм... Ооммм...
(Силазе низ сџеџенице)
- БОЛЕ: А – омммм... А – омммм...
- Боле ђуцкеџа ђрсџима риџам, ђокреџима рамена ђраџи риџам, хода у риџму.*
- Маја ђрихваџа ход у риџму, клаџи се.*
- МАЈА: А-оммм...
- Маја и Боле су ушли у ђросџор 3.*
- БОЛЕ: *(Оџџева сџџих)*
Ево, стиже Маја.
- МАЈА: А-оммм...
- БОЛЕ: *(Оџџева)*
Ево испраџаја.
- МАЈА: А – омммм...
- БОЛЕ: *(Зблануџо)*
Шта вам је?
- БОЛЕ: *(Оџџева)*
Боле пита: “Шта је?”, А – омммм...
- МАЈА: *(Оџџева)*
Смирујемо живце...
- БОЛЕ: *(Завришава оџезнуџо)*
Ааа-оооммммм.

БОЛЕ: (Одлучно)
Идемо...

Боле узима микрофон, ђушија мајрицу.

Боле, узме клују, донесе је најред, садне на њу окренувши нам леђа.

Маја узима микрофон.

БОЛЕ: (Рецијује шајајом у микрофон)
Јутром, будим се из сна,
у коме добра вила мени нову снагу да,
и напаја живом водом са извора “Трорајма”.
И сад кад се тога сетим помислим да могу да летим...
Будим се и видим да:

(Рејује)
Стварни живот потискује све моје сне,
притиска и стеже, сопствено ми тело тесно.
Груди боле, руке, ноге и боли ме све,
као да сам с Неба пао и о бетон тресн’о.
И борим се за ваздух, кога мало има,
сред облака чађи и фабричког дима.

И онда схватим да:
Сад, у младости, у цвету, кад муву бих у лету,
кад окрећем се свету – ја живим у гету.
У јебеном гету што спутава и стеже,
снажним виром ка дну вуче све теже и теже.
Борим се и пливам а вир вуче доле,
једини је мени излаз да савладам школе.

МАЈА: (Пева)
Радим, певам, добро учим; шта бистејош хтели?
Желим само оно, што свако ко је млад пожели.
Да играм, плешем, да своје снове сневам,
да као птица из гнезда, ја полетим и певам...
Сад, кад развијам крила, немојте ми их сећи,
на једином правом лету, на лету ка срећи.

БОЛЕ: (Рејује)
Доста ми је блејања у блоку “Кореја”.
Одлазим а њих нема да испрате мене
Моје друштво – Вуја, Александра, Цеја.
Место тога, испратих ја њих са животне сцене
где истине нема, – правила и правде.
Пакујем диплому своју и бришем одавде.

Зато што:

Сад, у младости, у цвету, кад муву бих у лету
кад окрећем се свету – ја живим у гету.
У јебеном гету што спутава и стеже,
снажним виром ка дну вуче све теже и теже.
Борим се и пливам а вир вуче доле,
једини је мени излаз да савладам школе.

*Мирко силази полако низ стјејенице, придржавајући се за гелендер,
носи урамљен црпеж „Бурђевих стјуиова“.*

МАЈА: *(Пева)*

Радим, певам, добро учим; шта бистејош хтели?
Желим само оно, што свако ко је млад пожели.
Да играм, плешем, да своје снове сневам,
да као птица из гнезда, ја полетим и певам...
Сад, кад развијам крила, немојте ми их сећи,
на једином правом лету, на лету ка срећи.

Уиихне мајрица.

Боле аїлаудиїа, усїаје.

БОЛЕ: Биће од вас нешто. Није лоше.

Боле гаси разглас и оївараједну флашу пива.

МИРКО: *(Приђе Маји)*

Лепо певаш. Узми, поклањам ти.

МАЈА: Јао, није ваљда!?

(Брзо пољуби Мирка и узме црпеж)

Јао Боле, види!... Па, хвала ти... Како да ти се одужим?

МИРКО: Само ти певај и не брини.

МАЈА: Добро, хоћу... Хвала ти још једном.

МИРКО: Тако... Идем ја сад...

Боле шочи пиво у пласїичне чаше.

БОЛЕ: Где ћеш, зар нећеш пиво?

МИРКО: Не могу... Право да ти кажем, нешто ми и није добро.
Само ви уживајте, идем ја...

(Одлази уз стјејенице)

Боле седне на клују лицем ка нама.

*Маја оїкорачи клују и седне окренуїа Болеїу. Црпеж стјусїи на
їло и наслони на клују ка нама.*

МАЈА: Кад полазиш?

- БОЛЕ: (Уздах)
Рано ујутро...
(Тргне се)
Чим стигнем одмах се конектујем у музичке кругове,
сређујем наступ у КСТ-у, за почетак... Знаш ти мене...
- МАЈА: Знам...
(Приђе ближе Болеиу)
- БОЛЕ: (Загрли Мају)
... Да дођеш и да певаш, да те чују, да те виде...
- МАЈА: Знам, знам...
(Подрхшава јој брада)
- БОЛЕ: Важно је да будемо у сталном контакту, преко Фејса...
- МАЈА: Знам.
(Шмркне и доитерује ревере Болеиове јакне)
- БОЛЕ: ... Правим профил наше групе на Фејсу; – Како да се зовемо?
- МАЈА: (Плачно)
Не знам...

Боле је иршиао Маји и Болеиу са њуним чашиама њива.

БОЛЕ: Ма, дај бре, Мајо... Јебем ти испраћај, ако се распек-мезимо.

Маја реверима иривуче Болеиа у њољубац који њоираје.

МРАК

Музичка тема “Двестиадва”

Промена.

ДЕСЕТА СЛИКА

Истїа симулїана сцена (месец и њо касније – њоноћ).

Просїор 1, 2 и 3.

Боле, Бојана – Мирко – Даница, Маја.

Просїор 1.

Боле раскомоћен, у боди мајци, свира гїиїару и ѡева сїорим рїиї-мом.

БОЛЕ: Још једна Бајка тече на моме радију,
 Опет слуша́м двеста́два, слуша́м са љубављу...
 (Убрза рїиїам)
 Зато певам: два нула два – два – двеста́два,
 Из двеста́два милиона важних разлога.
 Два нула два – два – двеста́ два,
 Из двеста́два милиона добрих намера...
 (Усїори рїиїам)
 Још једна бајка спава на моме узглављу...
 (Наг̀ло ѡрекине, ѡг̀леда на саїи)

БОЛЕ: Да, Бајка!
 (Ук̀ључује радио, осїавља гїиїару, узима мобилни ѡелефон)

Музика са радија / г̀лас водїиїеља: “ ... И још једном, добро дошли у вечерашњу ”Бајку“. За све духовне илегалице, г̀де г̀од да сїие... Три-два-чеїири-деветї – двесїадва...

Музика са радија.

Боле куца ѡруку у мобилни ѡелефон.

Просїор 2, – симулїано

Мирко, необријан, ѡревијајући се од болова,исїреса на длан неколико ѡаблеїа, тїрїа их у усїа, залива водом. Одједном ѡвраћа, одїиїура у другу ѡросїорију.

Гласно ѡвраћање из друге ѡросїорије.

Просїор 3, – симулїано

Бојана, замишљена, са лименком ѡива у руци, ѡлако иде код Мирка, сїане ѡред сїиїеницама, окрене се, ѡг̀леда ка Болеїовој ѡераси, искаїи лименку и крене код Болеїа, усїуїи исїусїи лименку – оде уз сїиїенице ка ѡросїору 1.

У њросџору 1, крајко звоно на врајџима.

БОЛЕ: Слободно!

Боле завршава њоруку, остиавља мобилни на сџо.

Бојана улази из њредсобља.

БОЛЕ: О-оо! Чему или коме да захвалим?

БОЈАНА: Мимију.

БОЛЕ: Мимију?

БОЈАНА: Треба да идемо за Матарушку Бању, за који дан, да договоримо куповину куће али...

БОЛЕ: Ооо, па, вама баш иде – изволи...

БОЈАНА: Да, само, много је мрачан откако се вратио одоздо, убедачио се скроз... Не могу.. Не разумем га... Ми-слила сам, можда би ти могао са њим да поразговараш...

БОЛЕ: Што да не, само кажи, нема проблема.

БОЈАНА: ...Стварно, као да је други човек...Повукао се у себе... Ја га оваквог не познајем...Јуче га зовнем телефоном, кажем, долазим; – каже „Немој сад, нисам расположен“...

БОЛЕ: Ја га не виђам већ два дана... Добро, учинићу све што је у мојој моћи, разговараћу – Реци само, кад.

БОЈАНА: Па, не знам... Што пре... А, шта сад радиш?

БОЛЕ: Слушам „Бајку“, али ти си лепша од бајке, седи, опусти се. – Идем час до фрижидера...

БОЈАНА: Не треба, еј...

Боле оде у друђу њросџорију.

Бојана седа за сџо, заустави њољед на мобилном џелефону.

Просџор 2, – симуљано

Мирко се њођурен враћа у собу са њаирном кесом од њецива и фломасџером у руци, дођеђа до сџочића, клекне и њише, шкрђуће зубима.

ГЛАС

ВОДИТЕЉА: И ево прве љубавне поруке ноћас, коју је послао наш верни фан, а која гласи:

„Шта да поклоним ти за ову ноћ?...

Сад, погледај у звездано небо:

Љубав даје ми моћ, да...

Бојана у ѓлас са ѓласом водиѓиѓеља, чиѓи са мобилноѓ ѓелефона.

БОЈАНА И

ГЛАС

ВОДИТЕЉА: ...Ево, скидам ти звезду сређе,
Теби, моја мала Бо."

Музика са радија.

ГЛАС

ВОДИТЕЉА: *(Преко музике)*
... И ова ведрa, звездана ноћ, посвећена је вама,
духовним илегалцима... Тема вечерашње емисије је,
да поновим, – љубав. Број на који можете слати
поруке, за све мобилне мреже је, три-два-четири-
девет –двестадва...

Бојана крије смешак, усѓане и заѓледа ѓо зидовима.

*Боле брзо уђе и одмах уѓиѓи радио, ѓледа у ѓод, заѓѓим најѓѓио
ѓосмаѓира Бојану.*

БОЈАНА: Лепо... Намножило се овога, ових порука, цитата... Се-
ћам се кад сам ти ја написала на зиду: "Никад се нећу
вратит' у свој родни град." и како сам плакала док сам
писала, а ти си ме утешио...

БОЛЕ: *(Оѓусѓи се мало)*
Тужни сарајевски девојчурак...

БОЈАНА: Кад пре прође петнаест година?...

БОЛЕ: Кафица?

БОЈАНА: Не, не. Не могу, хвала, отровала сам се кафама данас.

*Бојана кокеѓино ѓриђе каучу, седа на кауч, оѓуилѓа се, раиѓири руке
на наслон.*

БОЛЕ: Чиме да те понудим? – Ракијица, може?
(Узима са ѓолице Флашу и чаиѓице)

БОЈАНА: Јој, е, да знаш да би могла једну, да прославим... И
вожње ми је за данас доста.

БОЛЕ: Шта то да прославиш? Може ли да се зна?
(Налива Бојани, додаје јој ѓреко наслона кауча)

БОЈАНА: Лекарски преглед, здрава сам к'о дрен.

БОЛЕ: *(Налива себи)*
Е, онда стварно вреди рећи – наздравље.

БОЈАНА: Наздравље.

Опѿију ѿо ѳуѿљај.

БОЛЕ: То је овде најрадоснија вест, требало би да си макар добро расположена.

БОЈАНА: Видиш... Мирко и ја смо већ три године заједно...

БОЛЕ: Знам, и?

БОЈАНА: И ми смо обоје сумњали на мене...То, што још немамо дете...

БОЛЕ: А-ха.

БОЈАНА: А, ја сам, ето здрава и двадесет девет ми је година...
(Искаји чашицу и ѿружије Болѿу) ...
Последњи воз за рађање.

БОЛЕ: Још једну?

Болѿ налива Бојани.

Бојана одмери Болѿа „од ѳлаве до ѿѿе“.

БОЈАНА: Мирку је јако стало до детета, због тога се још нисмо венчали...

Бојана опѿије мало и усѿане.

БОЈАНА: Нешто си ми невесео?

БОЛЕ: Не знам шта ћу са Аницом. Све више узима маха...

БОЈАНА: Санаторијум, старачки дом?

БОЛЕ: Ако је сместим тамо са њеном пензијом, онда не знам шта ћу са собом...Ученика има само у сезони, а ван сезоне...

БОЈАНА: Имаш возачку?
(Искаји чашицу и сѿавије на сѿо)

БОЛЕ: Имам, што?

БОЈАНА: *(Обилази кауч, ѿрилази Болѿу)*
Онда немој да бринеш за ван сезоне. За такси има посла по цео дан – и ноћу.

БОЛЕ: Мислиш да ја?... Ма, дај... Не бих ја могао са разно-
разнима...
(Болѿ искаји чашицу, сѿавије на ѿолицу)
...Осим тога чашица ми је врло блиска...

Бојана је ѿришла Болѿу ѿелом уз ѿело.

Похопѿно се ѳледају у очи.

БОЈАНА: А, ја? – Јесам ли ти ја блиска?

БОЛЕ: *(Кроз њежак дах)*
 Врло... Одувек...
(Прилећење Бојану око њаса)
 Блиска.

Сћасно се додрабе и после краће љољуца почну зрозничаво свлачење уз сћасно љубљење обнажених делова тела. Убрзо се сћусије иза наслона кауча, њако да видимо Бојанин поћиљак уз наслон и Болейово лице иза.

БОЈАНА: Мм-аах!
 Еројска игра поћраје.

Просћор 2, – симулћано

Мирко, лежећи на поду једва усјева да исћод креветћа дохвћи једну кућију, оћвара је, чејрка по њој и са дна извади „кашикару“ и поћурен, ослањајући се о намешћај, излази у друћу ћросћорију.

Просћор 3, – симулћано

Маја наилази с лева, с ћорбом о рамену, замшћена, ноћу ћред ноћу, засћане код Болейовоћ сћейенищћа, поћледа ћоре ка ћераси, насћави даље до лименке, засћане и шућне је снажно, заћим ћродужи десно бржим кораком. Мимоћје се са Аницом која наилази с десна, без поћдрава, оде.

Аница ћледа за Мајом у чуду, крене ка сћейенищћу Просћора 1.

БОЛЕ: Мм-уух!...Ууххс!

БОЈАНА: Аа-а! Аа-а!... Аааах!

Ексћлозија у ћросћору 2, из друће ћросћорије.

Аница се ћрће, ћледа унаоколо, ћућим поћледом у ћразно.

Просћор 1, – симулћано

БОЛЕ: *(Боле скочи, извири иза кауча)*
 У, јебем ти, експлодирао бојлер! – Је л' Мими ту?
(Брзо се облачи)

БОЈАНА: *(Ућлашено)*
 Не знам, треба да јесте...
(Облачи се муњевићо, сћрећно)

БОЛЕ: Брзо, да видимо шта је...
(Полази – враћа се)
 Чекај! – Кључ...
(Граби кључ са полице)

Боле појури доле, ћреко ћроћоара, не обраћајући мноћо поажње на Аницу.

Бојана шрчи за њим, једва шримети Аницу.

Аница унезверено шосмашра овујурњаву, шледа у небо, шолако дође до левош сшешенишиа.

Просшор 2.

Боле из шредсобља шшрчи у Миркову собу, зашшм у друшју шросшорију.

Бојана шшрчи у собу.

БОЛЕ: (Из друше шросшорије)
Јааооо!! – Шта уради? – Мимиии!

БОЈАНА: Ааааа!! – Нее! – Мирко!!
(Јурне ка врашшима друше шросшорије)

Боле се исшречи на врашшима шред Бојаном, боре се крашшо.

БОЛЕ: Нее! – Немој!

БОЈАНА: Пусти ме!! – Пусти ме да га видим!
(Бојана се дивље, ошшргне, улетши у друшју шросшорију)

Боле одмах за шом.

БОЈАНА: (Урликне из друше шросшорије)
Ааааааа-а-а-а!!

Боле с нашором, држеши је исшод шазуха, извлачи из друше шросшорије Бојану обамрлих ношју, деформисанош лица ошворених искривљених усшша.

БОЈАНА: (Тресе се)
А-а!... А-а...А...А...
(Зацени се, дрхшши)

Боле сшусшши Бојану до лежаја на колена а шшелом на лежај, клекне уз шју, шривије се шшелом уз шнено шшело.

Бојана хвашша ваздух, шшешко дише, дрхшши.

Просшор 3,

Аница шринесе шесницу десној слешоочници и сшшним корацшма креше шшошшаром с лева на десно, шева у ршшму корака.

АНИЦА: “Друже Тито, ми ти се кунемо, ми ти се кунемо...
Маја дошшрчи с десна, сшшане, укошша се и збланушшо шосмашра Аницу.
Лашшано зашшамњење до мрака.

АНИЦА: “да са твога пута не скренемо, пута не скренемо.”

МРАК

Музичка шшема „Тршљење и нада“.

 ЈЕДАНАЕСТА СЛИКА

Ист̄а симулӣана сцена.

Прос̄тор 1. и 3. – Шес̄и месеци касније. Појодне.

Прос̄тор 1.

*На задњем зиду цр̄ијез манас̄ира “Пећка Па̄иријаришија” – Зи-
дови су чист̄и, нема цедуља.*

*Бојана, са с̄иомаком у шес̄иом месецу, љрилази каучу, седа и љре-
лис̄ава љаири. Смирена је.*

Прос̄тор 3.

Маја седи на с̄ијенишӣу за љрос̄тор 1, чека.

С десна наилази Боле.

МАЈА: (Поскочи)

Еј, сутра наступам у КСТ-у Боле средио. – Ђао.

БОЛЕ: Ђао. – Сјајно! – Како је кева?

МАЈА: Вратила се пре месец дана. Сад је пуно боље. Следећег
месеца ће у трафику... А, тетка Аница, како је?

БОЛЕ: Супер, ужива тамо, баш оно... Сад ево, стижем из...

МАЈА: Е, хвала ти.

БОЛЕ: (Заљечен)

Молим лепо; – што?

МАЈА: Што си разговарао са љалетом. Пристали су да сту-
дирам...

БОЛЕ: А, да...

(Насмеје се, ља ће љеаириално)

Е, Somment êtes-vous?

МАЈА: Très bien.

БОЛЕ: Vraiment? Si tu es heureux?

МАЈА: Vraiment. Je suis vraiment heureux.

БОЛЕ: Really?

МАЈА: Yes, I'm really happy.

БОЛЕ: Give me five...

(Маја баџи љеи, Боле дочека)

БОЛЕ: Чека ме Бојана.

МАЈА: Знам...

Боле ѿолази уз сѿејенице.

БОЛЕ: Поздрави маторог...

МАЈА: Хоћу...

БОЛЕ: Ђао.

МАЈА: Ђао.

Маше Болеѿу обема рукама.

Боле одмахује Маји, иде уз сѿејенице.

Маја одлази ѿевајући своју арију из ѿесме “Геѿо”. Клаѿи се у риѿму и маше рукама као “крилима”.

МАЈА: Ту-ру-ру-ру – Ту-ту-ту-ру-ру – Тју-ру-ру-ру-руау-руу.
(Оде десно)

БОЛЕ: (Боле улази у собу)
Ђао срећо... Шта то читаш?

Боле баца кључеве од ауѿа на сѿо, седа на кауч, ѿоред Бојане, загрли је и ѿољуби.

БОЈАНА: (Показује комад ѿаѿирне кесе од ѿецива)
“Збогом и не мисли на мене. Сети ме се само понекад.
Живи и буди срећна.”... Ето сетила сам га се... Данас је
шест месеци...

БОЛЕ: Знам, свратио сам, сад у повратку, на Мирков гроб...
Мислим да је у реду што си дала да се то уклеше као
епитаф...

Поћуѿе мало.

БОЛЕ: ... И да он тако – ћути и трпи, никоме не говори... А, шта
је то?

БОЈАНА: Обдукциони налаз...
(Показује Болеѿу)

БОЛЕ: Знам, не треба, видео сам својим очима.
(Зайресе ѿлавом)

БОЈАНА: ...Осим желудца, у поодмаклом стадијуму, захваћен и
панкреас...

БОЛЕ: Причао ми је да су баш у његовом крају тукли осиромашеним уранијумом.

БОЈАНА: Осиромашили скроз, дабогда!

Боле у свом сѿилу, ѿрекида мучну ѿему.

БОЛЕ: Нешто размишљам... Кад смо већ овако дуго опстали, – значи да смо имуни. Сад и кад би нам атомску бомбу бацили, не би нам било ништа.

Бојана њрихваџа „иџру“, њоџледа Болеџа исџод ока.

БОЈАНА: Нарочито онима, са шифром.

БОЛЕ: *(Као „џоверљиво“)*

Да, то је шифра опстанка...

(Као „луцидно“)

Хајде лепо и ти да полудиш и нема шта да бринеш.

БОЈАНА: Хоћеш да ме научиш како да *леџо* полудим?

БОЛЕ: Важи. Ево, да те водим да видиш Аницу и њене “колеге”...

БОЈАНА: *(Прекида иџру)*

Е, стварно, како јој је?

БОЛЕ: *(Одједном озбиљан)*

Супер. – Уклопила се, нашла свој свет... Побринули су се да га тамо нађе. Дали су јој и посао у кухињи, а што је најбитније, – нашли су јој замену за Алојза.

БОЈАНА: Није ваљда!?

БОЛЕ: Јесте, заједно иду на “радне акције”, само да их видиш...

БОЈАНА: Јој, што је то...

БОЛЕ: ...Уређују санаторијумски парк – и певају оне акцијашке.

БОЈАНА: Супер, човече, могу мислити...

БОЛЕ: Иначе, санаторијум је на екстра месту поред шуме...

БОЈАНА: Знам, видела сам кад смо је довели...

БОЛЕ: Ето, сад има свој мали свет, а већи и лепши од било ког света у универзуму.

БОЈАНА: *(Одлаже џаџице на кауч, усџаје)*

Била сам данас на контроли.

БОЛЕ: И?

БОЈАНА: Супер, између нормално, без помагала. Хоћеш да знаш пол?

(Изазивачки осмех)

БОЛЕ: Хоћу.

БОЈАНА: Погоди.

Бојана џриђе излазу ка џераси.

Боле обрадован, приђе Бојани, клекне.

БОЛЕ: Мучиш ме... Добро, видећу кад родиш.

Боле милује Бојани стомак.

БОЈАНА: Али ја не бих овде да рађам.

БОЛЕ: Знам...

Боле нежно обухвати Бојану, љуби јој стомак.

Бојана милује Болеја по коси.

БОЈАНА: Стефане, да идемо одавде.

БОЛЕ: Знаш, Бојана... Кућни праг је највећа планина...

БОЈАНА: Аха, – причај ми о томе...

БОЛЕ: А, да, ти то знаш боље од мене... Не знам... Имам јак осећај да припадам овде, овом свом свету...

БОЈАНА: А, ово дете? Ком свету оно припада?

БОЛЕ: ... Па, не знам, ако се ослоним на тебе, на твоје номадско искуство...

Бојана провлачи прстије кроз Болејову косу.

БОЈАНА: *(Мајчински појло)*

'Ајде... Идемо.

БОЛЕ: Само... Знаш...

БОЈАНА: Само, шта?

БОЛЕ: Овде важи једно неписано правило...

БОЈАНА: Које?

БОЛЕ: ... "Ко у овом чабру остане дуже од четрдесет година, ни волови му кости не извуку одавде."

БОЈАНА: А, колико је теби година?

БОЛЕ: Тридесет девет.

БОЈАНА: Па, шта онда чекамо?

БОЛЕ: Чекамо музику, па да запевамо...
(Публици)

... Јер ово је комад са певањем.

Музика.

Бојана и Боле силазе у Просијор 3.

Сви остали долазе у просијор 3. – певају.

УЗ ТАЊИР ПАСУЉА

Ово је театар два'ес' првог века,
У коме нас много искушења чека.
И у овом веку театра ће бити,
Театра се играмо и гладни и сити.

Играсмо у прошлом и у овом веку,
прелазећи увек и сваку препреку.
Тако и вечерас играли смо ми
и певали вам песме – запевајмо сви!

Трпљење и нада, одувек и сада,
Пола света држе – До када? До када?
Да л' трпети још или отпад бити?
Ова дилема не може се скрити.

Два'ес' први век тумба се и муља,
можеш бити срећан уз тањир пасуља.
Та песма је наша, истинита, гласна,
Та песма је ваша, разумна и јасна:

Трпљење и нада, одувек и сада,
Пола света држе – До када? До када?
Да л' трпети још или отпад бити?
Ова дилема не може се скрити.
Да л' трпети још или отпад бити?
Ова дилема не може се скрити...

КРАЈ